

عنوان مقاله:

معاصر سازی اشعار کهن در رمان آتش بدون دود از نادر ابراهیمی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادبیات داستانی، دوره 11، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

آسنا ابدالی - دانشجوی دکترای زبان و ادبیات فارسی، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران.

جهانگیر صفری - استاد، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران.

ابراهیم ظاهری عبده وند - استادیار، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران

خلاصه مقاله:

معاصر سازی، از شیوه‌های تعامل ادبیات کهن با ادبیات معاصر است. طی این فرایند، دنیای ادبی کهن، به واقعیتی معاصر تبدیل می‌شود و نویسندگان و شاعران، می‌کوشند از طریق ایجاد پیوند بین ادبیات کهن با آثار خویش، ادبیات کهن را متناسب با روحيات و ذهنیات انسان امروزی، بازآفرینی کنند. هدف این پژوهش نیز بررسی معاصر سازی اشعار کهن و کارکرد داستانی آن‌ها، در رمان آتش بدون دود از نادر ابراهیمی، بر مبنای روش اسنادی و با رویکرد توصیفی تحلیلی است. نتایج پژوهش نشان می‌دهد در این رمان، از اشعار فردوسی، انوری، سعدی، مولانا، حافظ و صائب، با ایجاد تغییراتی در مفهوم آن‌ها، برای طرح مسائل سیاسی، اجتماعی و فرهنگی ای چون ظلم ستیزی، ناامیدی از وضع موجود، سختی‌های راه مبارزه، تحقیرکردن و نشان دادن نالایقی افراد استفاده شده است. این اشعار، نقش مهمی در ایجاد ارتباط فرهنگی و همزیستی بین باورها و اندیشه‌های جامعه گذشته و امروز ایران داشته‌اند. همچنین ابزاری هستند برای انتقال درون مایه و نشان دادن فضای حاکم بر داستان. نویسنده نیز از طریق آن‌ها، هویت، روحيات و احساسات اشخاص داستانی را نشان داده، با ارجاع به آن‌ها، بر جنبه واقع گرایی و باورپذیری داستان خود افزوده است.

کلمات کلیدی:

رمان آتش بدون دود، اشعار کهن، بینامتنیت، معاصر سازی، شخصیت پردازی، درون مایه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1461284>

